

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 13

OKTOBER - NOVEMBER - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Hvaležnost

»Ljubi Bog, ne morem razumeti, zakaj sta moja sinova tako različna, saj sem oba enako vzgajala?« je Hrastarjeva mati pogosto v molitvi spraševala Boga. Dominik, starejši, ki je bil že v službi kot poklicni šofer, je živel tako, kot ga je učila mati, in po tem, kar je spoznaval pri veroučnih srečanjih in v družbi ministrantov. Če je bilo le mogoče, nikoli ni opustil nedeljske maše. Če je bil v nedeljo v službi in ni mogel k maši, je šel k maši med tednom ali pa naslednjo nedeljo k dvema mašama. Filipa, mlajšega, pa je s težavo in z obljubami komaj pripravila do birme, potem pa je bil gluha za vse njene prošnje, da bi še kdaj šel v cerkev. »Nebeški Oče, za oba te

prosim: Dominiku pomagaj, da vztraja na svoji poti, Filipu pa daj spoznanje, da se obrne od svoje zgrešene poti.«

Nedeljskega dopoldneva je mati kuhala kosilo. Dominik, ki se je vrnil že od druge maše, ki se je je udeležil, ker je vedel, da bo naslednjo nedeljo v službi, je posedel pri njej v kuhinji. Filip je malo prej zlezal iz postelje in sedel na kavč pred televizijo v dnevni sobi. Vendar je ni prižgal, ampak je vlekel na ušesa pogovor med materjo in bratom v kuhinji.

»Dominik, bojim se zate, da bi svetega obhajila ne prejemal nevredno. Že ko si šel v šoferski poklic, mi ni bilo všeč, ker so šoferji na slabem glasu. Šoferji se ustavljate v gostilnah in morda se neprimerno obnašate do deklet, ki so tam v službi. Res me skrbi,« je rekla mati.

Filip se je privošljivo nasmehnil: »Zdaj je tudi naš svetniček (tako je

rekel bratu) dobil svojo lekcijo. Me prav zanima, kako se bo zagovarjal.«
»Mama, lepo te prosim, da si zaradi teh reči ne delaš skrbi. Res sem šel med šoferje, ki so – tudi po krivici – na slabem glasu. Veliko let sem bil ministrant in pri mladinskem verouku – vse do službe. Prav zaradi šoferskega poklica jemljem življenje bolj resno. Koliko nesreč vidim in to mi da misliti. Mama, ali misliš, da bi mogel z grehom v duši sestri za volan?« Mama ni odgovorila, Dominik pa je nadaljeval: »Za nas, šoferje, velja nenapisano pravilo, da smo z eno nogo v zaporu, z drugo pa v grobu. Če nesrečo povzročiš, tudi brez krivde, se lahko znajdeš v zaporu, če pa si žrtev nesreče – se ve, kaj se zgodi. Zato se dobro zavedam, kaj me čaka dan za dnem,« je zamišljeno odgovoril Dominik in oba sta utihnili.

Mati je pripravila kosilo in za nedeljsko mizo se je zbrala vsa družina. Dominik je, kot vedno, kadar so bili skupaj, zmolil molitev pred jedjo.

Že med molitvijo se je Filip porogljivo nasmehnil in takoj po molitvi dejal: »No, svetniček, bomo šli kmalu v nebesa?«

Dominik sprva ni razumel Filipovega zbadljivega vprašanja, nato pa je pomislil, da je Filip najbrž slišal njegov pogovor z mamo, in je bolj sebi kot Filipu odgovoril: »Lahko prav kmalu, saj nam preti toliko nevarnosti.« Med kosilom je v družini vladala mučna tišina in zadrega. Po kosilu je Dominik šel počivat, ker ga je čakala nočna vožnja. Sestra je pomila posodo in pospravila kuhinjo, Filip pa je, kot navadno, odšel, ne da bi povedal, kam gre.

Nekaj tednov pozneje je v zgodnjem jutru pri Hrastarjevih zabrnul zvonec. Filipu, ki se je na klic prvi oglasil, je policist povedal žalostno vest:

»Dominik Hrastar je bil udeležen v prometni nesreči.«

»Ali je hudo?« je prestrašeno vprašal Filip.

»Žal, najhuje,« je sočutno potrdil policist.

Nekaj dni zatem se je v cerkvi in na pokopališču zgrnila velika množica, da se poslovijo od priljubljenega mladega moža, s katerim so se srečevali ob nedeljah. Stari župnik je s solznimi očmi in tresočim glasom končal svoj poslovilni govor: »Dragi Dominik, predober si bil za ta svet, zato te

je Bog vzel k sebi. Kdo te bo nadomestil v cerkvi, v tvojem mladostnem navdušenju in tvoji zvestobi?«

»Dominik, dragi brat, odpusti mi, ker te nisem imel dovolj rad. Tvoj prostor ne bo ostal v cerkvi prazen,« je v svojem srcu sklenil Filip, ko je položil beli cvet na njegovo krsto.

Arški župnik je govoril svojim faranom: »Dragi moji, neki dober duhovnik je imel nesrečo, da je zgubil svojega dragega prijatelja, in je veliko molil za pokoj njegove duše.

Nekega dne mu je Bog dal spoznati, da je prijatelj v vicah in da strašno trpi. Sveti duhovnik je bil prepričan, da za pokojnega prijatelja ne more nič boljšega storiti, kot da daruje zanj sveto mašo.

V trenutku posvetitve je vzel v roke hostijo in rekel: »Sveti in večni Oče, narediva pogodbo. Ti imaš v svojih rokah dušo mojega prijatelja, ki je v vicah, jaz pa imam v mojih telo tvojega Sina. Zato, dobri in usmiljeni Oče, osvobodi mojega

prijatelja, jaz pa ti podarjam tvojega Sina z vsemi zasluženji njegovega trpljenja in smrti.«

Prošnja je bila uslišana. Prav v trenutku povzdigovanja je videl, kako gre duša njegovega prijatelja, žareča od sreče, v nebesa. Bog je sprejel pogodbo.«

Zato, dragi moji, kadar hočemo rešiti dušo dragega bitja iz vic, naredimo isto: darujmo Bogu s pomočjo svete daritve njegovega ljubljene Sina z vsemi zaslugami njegovega trpljenja in smrti. Oče nam ne bo mogel odreči te milosti.«

(Vir: ŠKUFCA, Angelca. (zgodbe) v: Ognjišče (2020) 11, str. 48–49.)

Amicus Dei

Marija je rekla v Fatimi: »Molite vsak dan rožni venec.«

Fatima je bila vedno tesno povezana z molitvijo. Že leta 1916 je angel miru fatimske pastirčke naučil dve molitvi tako, da jih je sam molil naprej. Pri drugem prikazanju jim je naročil: »Molite! Mnogo molite! Srci Jezusa in Marije imata z vami načrte usmiljenja. Neprenehoma darujte Najvišjemu molitve in žrtve!«

Z Marijinimi prikazovanji leta 1917 se je šola molitve nadaljevala. Marija je pri prvem prikazanju, 13. maja, na Lucijino vprašanje, ali bo tudi Frančišek prišel v nebesa, odgovorila: »Tudi on bo prišel, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev.«

Sploh je Devica Marija zelo naglašala molitev rožnega venca, saj je ob vsakem prikazanju naročila tako ali podobno kakor že 13. maja: »Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne.«

Kako je Mariji pri srcu molitev rožnega venca, kaže njeno naročilo: »Ko molite rožni venec, recite po vsaki skrivnosti: »O Jezus, odpusti nam naše

grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.«

Pri zadnjem prikazanju, 13. oktobra 1917, je Marija dejala: »Sem Gospa rožnega venca. Še naprej vsak dan molite rožni venec.«

Marija je pomen molitve rožnega venca poudarila tudi s tem, da je med prikazovanji imela v rokah rožni venec. Otroci so rožni venec vsak dan molili, čeprav ga v njihovih domačih družinah niso redno skupaj molili. Pastirčki so ga molili tudi pred začetkom prikazovanj in med prikazovanji.

Ko sta Lucija in Jacinta po prvem Marijinem prikazanju povedali Frančišku, da bo prišel v nebesa, a da bo prej po Marijini želji moral zmoliti še veliko rožnih vencev, je zelo zadovoljen vzkliknil: »O Gospa moja! Rožnih vencev bom zmolil, kolikor boš hotela!«

Pastirčki so veliko molili za druge in so bili pri tem uslišani. Frančišek in Jacinta sta imela pogosto v rokah rožni venec, še zlasti v svoji zadnji bolezni. Njuna mati je povedala, da sta zmolila tudi po sedem do osem rožnih vencev na dan.

Bog je navezal milosti in našo večno srečo na molitev. Ker danes ljudje manj molijo, je klic Marije iz Fatime k molitvi tem bolj pomemben. Moliti moramo ne samo zase ampak tudi za druge. Molitev, plemenitena z velikodušno žrtvijo, učinkovito rešuje sicer nerešljive probleme sveta in nas usmerja na pot svetosti. Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!

(Vir: http://www.sticna.com/vrtnice/rozni_venec.html).

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Stanislav Kostka

V katoliški cerkvi 13. novembra goduje sv. Stanislav Kostka.

Sveti Stanislav je bil iz sloveče rodbine Kostka, ki je v poljski državi zavzemala visoke službe in častna mesta. Rodil se je 28. oktobra 1550 na gradu Rostkow v

Mazoviji, kjer je preživel prvih štirinajst let življenja. Šolal se je ob domačem učitelju. Nato je v spremstvu domačega učitelja skupaj s starejšim bratom Pavlom šel na Dunaj na jezuitsko gimnazijo. Prvo leto so stanovali v gimnazijskem internatu, potem pa je bil zavod ukinjen in so šli stanovat v hišo nekega protestanta. Brat Pavel je svobodo zlorabil tako, da je zahajal v slabo družbo in je zanemarjal študij, Stanislav pa je ostal zvest šolskemu delu in vzgoji svojega značaja. To bratu ni bilo po volji, saj je bil Stanislav zanj živi očitek njegove napačne poti. Stanislav je bratu govoril: »Živeti hočem, kakor je Bogu všeč, če je tebi, brat, všeč ali ne!« Pomoč je iskal v molitvi in v pogostem prejemanju obhajila: k obhajilu je hodil vsako nedeljo, kar je bilo v tistih časih nekaj posebnega. Bratovo življenje je bilo vedno slabše, zato je bil do Stanislava vedno hujši.

Po treh letih šolanja na Dunaju je Stanislav sklenil, da vstopi v jezuitski red. Na Dunaju si ga niso upali sprejeti, ker so se bali mogočnega očeta, zato je Stanislav prek Nemčije zbežal v Rim, kjer ga je vrhovni voditelj reda, generalni provincial Frančišek Borgia, ki je tudi svetnik, sprejel za novinca v rimskem samostanu. Takle mlad fant, ki naredi peš 1500 kilometrov dolgo pot, si je mislil, pač mora imeti trden redovniški poklic! Sedemnajstletni Stanislav se je zdaj počutil resnično srečnega. Očetu je sporočil, kje je, in prosil ga je, naj izreče svoj pristanek, ker da bo potem mirnejši. Oče mu je najprej napisal zelo strogo pismo, v katerem mu je očital nehvaležnost. Stanislav je te očitke priznal za upravičene, toda očetu je pojasnil, da je ravnal tako, ker se mu je zdelo, da mora predvsem spolnjevati Božjo voljo. Ta krotki sinov odgovor je očeta razorožil in dal mu je svoj pristanek in blagoslov.

Mladi novinec je bil vsem vzor: bil je pobožen, v molitvi kakor zamaknjen, med tovariši veder, sproščen, vesel, razigran, izžareval je čistost in vedrino. Vedno je bil pripravljen pomagati. »Obogati nas samo to, česar nam nihče ne more vzeti,« je dejal, ko so ga zaradi njegove dobrote hvalili. Posebno vneto je častil Mater Božjo. V jezuitskem redu je bil dobrih devet mesecev, kajti že 15. avgusta 1568 je nenadoma zbolel in umrl v osemnajstem letu življenja. Že prej je napovedal, da bo praznik nebeške Matere obhajal pri njej. Leta 1726 je bil slovesno razglašen za svetnika, njegov god pa obhajamo 13. novembra. Sijaj njegove duše je

privlačil okolico, ko je bil še živ, po njegovi smrti in poveličanju pa njegova privlačnost ne pozna meja.

Tudi prva slovenska gimnazija, Škofovi zavodi v Šentvidu nad Ljubljano, nosijo ime po njem. Zaradi svoje zvestobe študiju in resni samovzgoji velja Stanislav Kostka za zavetnika (dijaške) mladine. Nam je posebno ljub tudi zato, ker je slovanske krvi; slovanskih svetnikov pa v cerkvenem koledarju ni veliko.

Med Slovenci je zelo razširjeno ime Stanislav (Stanko, Stane, Stanislava, Stanka).

Vir: Revija Ognjišče
Pripravila Marica

MARIJA SALOMA, svetopisemska žena

22. oktober

Apostoli in drugi Jezusovi učenci so strahopetno pobegnili, potem ko so plačanci judovskih velikih duhovnikov in pismoukov Jezusa prijeli ter ga peljali najprej pred veliki zbor, nato pa pred Pilata, da ga je obsodil na smrt. Peter je šel nekaj časa za svojim aretiranim Učiteljem, vendar ga je kmalu zatajil. Častna izjema je bil apostol Janez, ki je šel s svojim Gospodom do konca. V svojem evangeliju poroča, da je stal pod križem na Kalvariji skupaj z Jezusovo Materjo Marijo; z njima so bile tudi štiri žene, ki so Učitelja iz Nazareta spremljale že prej, ko je hodil iz kraja v kraj in oznanjal Božje kraljestvo. Ena od teh

žena je bila Marija Saloma, ki jo Janez imenuje »sestra njegove matere«. Marija Saloma, žena ribiča Zebedeja, je bila mati Jezusovih učencev in apostolov Jakoba (starejšega) in Janeza. Zdelo se ji je, da ima kot mati dveh Jezusovih spremljevalcev pravico reči kakšno dobro besedo zanju. V Matejevem evangeliju beremo, da je nekoč, ko so šli proti Jeruzalemu in je Jezus napovedal svojo smrt in vstajenje, "stopila k njemu mati

Zebedejevih sinov s svojima sinovoma in se priklonila pred njim do tal, da bi ga nekaj prosila. Rekel ji je: »Kaj hočeš?« Odvrnila je: »Reci, naj ta dva moja sinova sedita v tvojem kraljestvu, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.« Jezus je njej in njenima sinovoma odgovoril, da njegovo kraljestvo ni kraljestvo gospodovanja in vladanja, temveč služenja. S tem odgovorom je vsem apostolom pa tudi spremljevalkam, med katerimi je bila tudi Saloma, priporočal ponižnost. Saloma zaradi tega ni bila prav nič užaljena, dasi Jezusovega odgovora morebiti ni popolnoma doumela. Prepričana je bila v Jezusovo Božje poslanstvo in je ta na videz trda beseda ni omajala v veri in zvestobi, saj mu je ostala zvesta do konca – do križa na Kalvariji. Po vsej verjetnosti je bila Saloma »ona druga Marija«, ki je po besedah evangelista Mateja tisto zgodnje nedeljsko jutro, ko je Gospod vstal od mrtvih, skupaj z Marijo Magdaleno šla pogledat grob. Videli sta angela, ki je sedel na odvaljenem kamnu in jima sporočil presenetljivo novico: »Vem, da iščeta Jezusa, križanega. Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je bil rekel!« Ženi sta z največjim veseljem izpolnili njegovo naročilo: »Pojdita in brž povejta njegovim učencem: »Vstal je od mrtvih! Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli.«

Soloma ali Salome kot osebno ime pri nas ni znano, razmeroma pogosto pa ga slišimo v anglosaškem svetu.

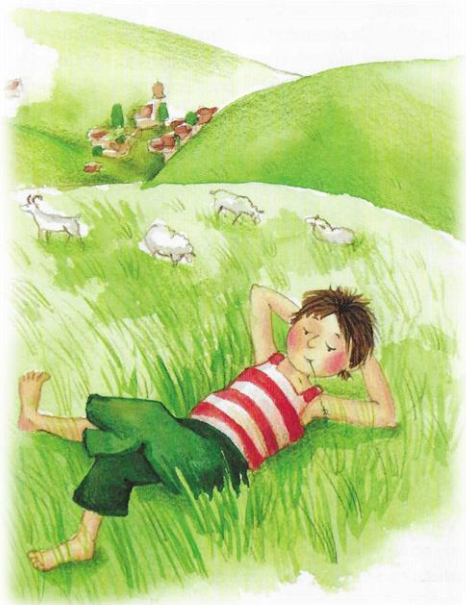
Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

TI SI ČUDEŽNO OGLEDALO:
ČE TE KDO MRKO POGLEDA,
MU VRNI NASMEH - TO GA BO ZAČUDILO IN SPREMENILO.
(Paul Haschek)

Ko je dedek obiskoval babičin grob, vsak dan takoj po zajtrku, sem jaz iz hleva pognal na pašo ovce, koze in krave, da so se pasle po bližnjih košeninah, sam pa sem poležaval v mehki travi, poslušal murnčke in štel metulje, ki jih je bilo na naših travnikih v izobilju. Iskreno moram povedati, da mi je poležavanje kar prijalo. Nikoli nisem občutil prevelike osamljenosti, še manj domotožja. Če sem si zaželel otroške družine, sem odšel v vas in se z vrstniki potepal, kolikor me je bila volja. Preiskali smo vsako ped zemlje v vasi in okrog nje, vsako kotanjo na bližnjih hribih, v potoku lovili ribe in se včasih z malo strahu lotili raziskave

mlina, o katerem mi je dedek govoril, da je v njegovih otroških letih strašilo. Ooooo, to je pa čista resnica, tudi sam sem doživel, da je bilo iz mlina slišati čudne glasove. Strašilo je predvsem ob večernih urah in slabem vremenu, takrat, ko so se po pogorju vlekle sive meglice. Ko sem enkrat dedku omenil, da smo otroci tam poleg zavijajočega škripanja vrat in šumenja slame slišali zamolke glasove, se je le nasmehnil in zamahnil z roko. Rekel pa ni nič.

»Res, res, dedek. V mlinu sem na lastna ušesa slišal nerazločno govorjenje in smrčanje. Pa tudi čofotanje sem slišal iz potočka, ki teče mirno, da veš,« sem ga začel prepričevati.

»Morda pa naš mlin obiskujejo škratje?« se je še naprej nasmihal dedek. »Zdaj se iz mene in mojih prijateljev norčuješ in nam ne verjameš. Kaj si pa ti potem slišal takrat, so si bil majhen? So bili tudi takrat škratje? No, povej!« nisem odnehal.

»E, moj Žiga, to je samo strah in nič drugega. Zanj pa pravijo, da je znotraj votel, okrog ga pa nič ni. Z odraščanjem je tudi to prešlo. Večji, ko sem bil, manj prisluhov sem imel,« mi je razlagal dedek.

S tem odgovorom me je spravil v veliko zadrego. Naj mu verjamem ali ne? Kar nekaj dni nisem dobro spal zaradi tega. Kljub temu sem okrog mlina še vedno rad stikal in raziskoval, sploh ob mraku ali ko je bilo deževno. To sem prav kmalu zaupal tudi fantom iz vasi: Niku, Maticu, Maksu, Drejcu in Ožbeju, s katerimi smo najbolj držali skupaj. Pa tudi Viti, Drejčevi in Ožbejevi sestrici, ki je bila živahna kakor fantje in se je vedno do potankosti držala naših napotkov. Seveda sem to zaupal tudi svojemu bratu Mihi, ki je bil v tistih dneh pri nas na počitnicah. Prav kmalu je padla odločitev, da vse preverimo ob prvem pravem času.

Ni bilo treba dolgo čakati na slabo vreme. Že čez dva, tri dni je začelo deževati in temni oblaki so zastrli nebo. Tudi veter je neusmiljeno začel zavijati okrog vogalov in temne sence so se menjavale na lesenem pročelju mlina. Joj, kako smo napenjali ušesa, da nam ne bi kaj ušlo, ko smo čepeli za plotom in prisluškovali. Pa se tisti večer ni zgodilo nič posebnega. Le Maticu se je zdelo, da nekaj poka spodaj pri mlinskem kolesu. »Saj res nekaj tolče,« je s tresočim se glasom ponavljal najmlajši Ožbej.

»Jaz nič ne slišim,« je tiho rekel Maks in se trdo ovil okrog Matičeve roke. »Meni se tudi zdi, da nekaj ropota, ampak zgoraj na podstrešju,« je rekel Nik, ki je komaj požiral slino.

»Tisto, kar slišite – klip, klap, klop, klip, klap, klop – dela mlinsko kolo. Drugega pa ne slišim,« sem poučil prijatelje.

»Žiga ima prav, nikogar ni tukaj,« se je zaslišal glas iz ozadja. Vsi otroci smo planili drug proti drugemu, se stisnili skupaj in čakali, kdo se bo prikazal iz teme. Moj Bog, kako smo se tresli in drgetali, čigav glas je bil to?!! Kmalu se je iz teme prikazala postava mojega dedka, ki nas je z Mihom prišel iskat, da se nam ne bi kaj zgodilo.

»Joj, dedek, kako si nas prestrašil. Ali nas nisi mogel poklicati z dvorišča?« sem bil kar malo hud nanj.

»No, to že, vendar me je zanimalo, kaj počnete v tako slabem vremenu okrog mlina,« je razložil dedek. »Lahko bi se komu kaj zgodilo. Noč je temna in polna pasti,« je še pristavil in me prijel čez ramena.

»Veste, dedek, v vašem mlinu je strah. Ali pa se igrajo škratje, ko v njem tako šumi,« je hlabro pristavila Vita in čakala na odgovor. »Kaj pa je to – strah?« je vprašal dedek.

Vsi so le skomignili z rameni.

»No, ne veste, kaj je strah, pa se ga vsi bojite. Le mirno pojdite domov in pozabite na vse, kar vam roji po glavicah. To bo najboljše za vas,« je dejal dedek in odšel proti domu.

»Morda ima pa dedek prav in v mlinu res ni nič,« se je hrabil Drejc ter ves moker povabil domov Vito in Ožbeja.

»Jaz pa mislim, da nekaj je v mlinu!« se ni dal Miha, najstarejši med nami.

Vsi smo se nekako strinjali z njim, zato smo se ob odhodu dogovorili, da se naslednjega dne spet dobimo ob isti uri in na istem mestu. Vendar o tem ne sme nihče črhniti niti besedice, niti domačim ne. Če to izvedo strahovi ali škratje, jo

bodo čez noč mahnili drugam. In potem bo zaman naše naprezanje in ugibanje, kdo domuje v mlinu. Z našim pozdravom »psssst« smo to potrdili in jo mahnili vsak na svoj dom. Menda je bila noč dolga za vse. Meni je dedek zjutraj dejal, da sem vso noč nekaj sanjal in govoril o škratih. Da sem se celo pogovarjal z njimi.

Naslednji dan je bilo vreme še dosti hujše. Lilo je kakor iz škafo, tema je bila še bolj črna in grmelo je tako močno, da so žvenketale šipe v mlinu. Pa smo bili ob napovedani uri kljub temu vsi zbrani, le Miha ni bilo od nikoder.

»Le kje hodi?« smo se spraševali.

»On je tako vedno zadnji. Pa tudi vedno kaj novega ušpiči,« se je jezila Vita in takoj prišepnila: »Psssst, zdaj pa mislim, da gre, nekaj šumi za mlinom.«

Komaj je Vita to izgovorila, že je izza vogala skočila med nas v črno odeta prikazen. Vreščala je in se šopirila kakor kakšna žival. Začeli smo vpiti in cviliti od strahu. Najmlajši pa celo jokati in teči proti domu. Zganjali smo takšen hrup, da se je ustrašila celo prikazen, ki je v trenutku snela masko z obraza in nas začela miriti:

»Ne bojte se! Mislil sem, da ste pogumnejši. Zdaj pa vidim, da ste navadne reve!« se je smejal Miha in nas prav sladko vabil skupaj.

»Sram te bodi, Miha, da nas takole plašiš,« sem ga pošteno oštel. »Ja, Žiga, nekaj se mora dogajati. Ali nam ni že dolgčas od čakanja na nekaj, česar še nismo videli in kar menda živi v mlinu? Meni se že tako zdi,« je oporekal moj starejši brat.

»Ja, mislim, da ima Miha prav. Še govoriti si ne upamo na glas, kaj šele, da bi si upali pogledati v mlin, res smo pravi strahopetci,« je dokončal pogovor Matic.

»Si kdo upa odpreti vrata in pokukati v notranjost?« nas je vse skupaj izzval Miha.

Pa ni bilo treba dolgo čakati na odziv. Proti nam je tekla vsa prestrašena Vita, kazala s prstom proti mlinu in kričala: »Žiga, Žiga, Žiga, v mlinu se nekdo sprehaja. Videla sem skozi špranjo, kako se opoteka in skače po slami. Ves je razkuštran, z dolgo brado in kar sam s seboj se pogovarja in krili z rokami.« »Te je videl?« smo vprašali vsi naenkrat.

»Ne, mislim, da ne,« se je tresla kakor šiba na vodi Vita. Takrat pa je v mlinu močno zaropotalo in zaškripala so lesena stranska vrata, ki jih je dedek bolj redko odpiral. Zelo počasi so se odpirala in na pragu se je kmalu prikazal prav takšen možic, kakršnega je opisala Vita. Na sebi je imel povaljano in strgano obleko in slama mu je visela prav od vsakega dela telesa. Videti je bil kakor strašilo z bližnje njive, na kateri je zorela pšenica, le da na glavi ni imel preluknjanega klobuka. Ostali smo brez besed in ga gledali prav preplašeno. Nihče se ni premaknil, tako smo se bali.

Prvi se je opogumil najstarejši, Miha, in me skoraj neslišno vprašal:

»Ga poznaš, si ga že kdaj videl na dedkovi kmetiji?« »Ooooo, videl, videl, a ne tukaj. Spomladi sva ga z dedkom srečala v pogorju. To je berač, ki nas obiše dvakrat na leto in pri nas prespi. Pri nas se zadržuje en teden, ne da bi ga sploh videli, potem pa odide neznano kam. Ob letu se pa vrne. Tako vsaj pravi dedek,« sem mu še tišje odgovoril.

»Je nevaren?« »Kako pa naj vem?« V tistem trenutku je berač s svojo pohodno palico, na katero se je opiral, začel krevsajoče poplesavati proti nam in mahati z rokami. Zdelo se nam je, da nas bo vse premikastil, zato

smo se razbežali na vse strani, le jaz sem stal tam kakor vkopan. Nisem se premaknil, le nemo sem gledal vanj in se tresel.

Glasno vpitje otrok je prestrašilo dedka, ki je v hlevu krmil živino. Skozi sadovnjak je s hitrimi koraki prišel do mlina in osupnil. »Miha, kaj se je zgodilo, povej? Ti si vse videl!« je tresočih se rok spraševal dedek, ko je brisal na tleh drhtečega in premočenega Žigo, saj je dež neusmiljeno padal.

»Njega se je ustrašil,« je komaj zajecjljal Miha in pokazal s prstom na berača, ki se je okorno sklanjal, da bi pomagal dedku držati vnuka.

Ko se je Žiga čez nekaj časa le predramil, kljub dedkovim prošnjam ni mogel nič spregovoriti. Le vodeno je gledal in strmел predse.

»Žiga, prosim te, reci kaj!« ga je dedek jokajoč rotil in objemal. Pa ni bilo odziva. Dedka je to najbolj skrbelo, namreč, da bo zaradi strahu za vedno ostal nem.

»Samo veseliti sem se hotel z njimi, tako dolgčas mi je bilo,« je tiho proti dedku izrekel berač in se s pogledom oziral po otrocih. »Saj tega nisi mogel predvideti. Žiga je nežna duša in ustrašil se te je, ko si tako razpuščen in razkuštran,« je odgovoril dedek na beračevo opravičilo in odnesel Žiga domov v toplo posteljo. Vso noč je bedel ob njem, molil in se spraševal, kako se je to moglo zgoditi. Na tihem je upal, da bo naslednje jutro le spregovoril. Pa ni! Niti čez teden in ne čez mesec dni! Čeprav je kakor vedno naredil vse, kar mu je naročil dedek, ni iz sebe spravil niti besedice. To je dedka spravljalo v obup in veliko žalost.

»Žiga, prosim te, spregovori vendar! Reci mi kaj!« ga je ogovarjal vsak trenutek in božal po glavi. Vnuk pa je le premikal ustnice in skomignil z rameni, kakor bi hotel povedati, da ne more.

SPOMINSKE DROBTINICE

NA BREZJE

Dobili smo idejo, da otroke po dveh letih ponovno odpeljemo na izlet na Brezje k sveti maši. Bili smo navdušeni nad novico, da odide z nami tudi g. župnik, a žal mu čas na koncu ni dopuščal, da bi lahko šel. Odpravili smo se v petek, 15. 10., polni navdušenja, v lep sončen dan. Vožnja je

minila hitro, saj smo na poti prepevali, se pogovarjali, opazovali naravo. Najglasneje je bilo slišati pesem Marijo imamo radi, kar je ob zvokih kitare naredilo še boljši vtis. Ob 10. uri smo se udeležili svete maše. Pohvala prav vsem otrokom, ki so med mašo lepo sodelovali in upoštevali bonton v cerkvi, o katerem smo se pogovarjali

pred odhodom. Bili smo veseli pohvale g. župnika, ki je ta dan pripravil sveto mašo. Povedal nam je, da že dolgo ni videl tako umirjenih otrok ter pohvalil vzgojiteljice, da smo organizirale to romanje. Vsakemu otroku je podelil Marijino podobico. Otroci so jo z veseljem odnesli domov.

Po sveti maši smo imeli uro časa, da smo v miru pomalicali in se malo poigrali na sončku. Prijetno utrujeni smo se vrnili v vrtec.

Izlet na Brezje smo pred leti organizirali skupaj s starostniki, kar je bila nepozabna izkušnja za otroke. Žal nam trenutni časi vse te izkušnje otrok s starostniki prepovedujejo. Zremo pa pozitivno naprej, da bo kmalu bolje.

Naj omenim še, na kakšen način smo odštevali dneve pred našim odhodom na Brezje. Vsak otrok je v torek prejel list papirja, na katerem je bila črno-bela slika cerkve na Brezjah. Vsak dan je otrok dobil kos sestavljanke (barvni kos cerkve) in ga prilepila na črno belo sliko. Ko je cerkev v celoti dobila barve, je bil petek in čas, da se odpravimo novi dogodivščini naproti. 😊😊

Mojca & Darija in otroci Zelene sobe

Slovo od Boštjanove mame

Vest o smrti Boštjanove mame – Marije Musec – me je zelo pretresla. Ni minilo veliko časa od takrat, ko sva se zadnji torek v avgustu poslovili z mislijo, da me počaka v Domu in da se bova prihodnje leto zopet sprehajali po ulicah Logatca. Lepo se mi je zahvalila za vsa najina srečanja v letošnjem letu, na koncu pa dodala: »Ja, veste, če bom pa prej umrla, pa glejte, da me pridete pokropit.« Kar malo mi je zastal dih, pa sem odgovorila: »Ja, nič se ne ve, kakšna je Božja volja.«

Boštjanova Mici je bila res zelo pozitivna oseba, zmeraj nasmejana – velikokrat mi je prav hudomušno povedala kakšno šalo. S skupino

prostovoljcev smo vsak ponedeljek v letnem času vozili oskrbovance po ulicah Logatca. Mici je imela neverjeten spomin, vedela je, kako se reče pri posamezni hiši po domače in tudi kako se ljudje pišejo. Občudovala je rože po vrtovih in oknih in pripovedovala, kako je danes vse drugače, kot takrat, ko je bila ona mlada. Velikokrat mi je omenila moža pa sodelavke v KLI-ju in kako so tudi takrat vse postorili, čeprav so delali peš, kot je ona rekla. Res, prav veselila sem se ponedeljkov, da sva bili spret skupaj, vedno me je pozdravila: »O, gospa, a ste prišla.« Naslednje leto, če Bog da zdravja, bom z veseljem hodila ob ponedeljkih v Dom. Vozila bom drugega oskrbovanca, a spomin na Boštjanovo mamo mi bo ostal v srcu.

Mici, odšli ste v Božje kraljestvo. Naj vam bo tam lepo.

Mili Brenčič

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Malnar Ljudmila

Marija Kravos

Frančiška Mivšek

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Dopolnite imena pravljic

MUCA	ZVEZDICA
VOLK IN	CESARJEVA NOVA
MOJ PRIJATELJ PIKI	INDIJA
PICKO IN	MEDVEDEK
JURI MURI	MAČEK
KAKO SO PULILI	TRIJE
MARTIN	KOSOVIRJA
OBUTI	KNJIGA O
PEKARNA	SIROTA
FIZOLČEK, OGELČEK IN	SNEGULJČICA IN

SMEJALNICA

Jetniški paznik ni zadovoljen z zapornikovim delom v delavnici, pa mu obsojenec odgovori: »Če vam moje delo ni všeč, lahko grem!«

Gost v restavraciji natarkarju: »Čaj brez limone, prosim!« Natarkar: »Limon je zmanjkalo. Ali lahko brez pomaranče?«

Zakaj ima policaj časopis v hladilniku? Zato, da so novice bolj sveže.

V šoli pozvoni telefon in iz njega se sliši glas: »Danes pa našega Janezka ne bo v šolo.« Učiteljica: »Kdo pa kliče?« »Moj oče,« se oglasi Janezek iz telefona.

Moškega v drvečem avtomobilu ustavi policaj: »Gospod, a veste, da vam je žena že pred desetimi kilometri padla iz avta?« Možak: »Oh, hvala Bogu, sem že mislil, da sem oglušel.

